

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1081/2020
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд, Филијала Прокупље, ради уплате разлике доприноса, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1941/18 од 24.10.2019. године, у седници одржаној 04.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против решења о трошковима садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1941/18 од 24.10.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима садржано у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1941/18 од 24.10.2019. године, тако што се жалба тужене одбија, као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Прокупљу П 1884/17 од 29.05.2018. године у ставу другом изреке.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужилци накнади трошкове ревизијског поступка од 12.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема овог решења.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1884/17 од 29.05.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужилци изврши уплату на име мање уплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО по стопи која буде важила на дан уплате, за период од маја 2013. године до августа 2013. године, на основице ближе одређене у овом ставу изреке. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 21.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1941/18 од 24.10.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом изреке. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, те уместо што је тужена обавезана да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 21.000,00 динара, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против решења о трошковима поступка садржаног у ставу другом изреке другостепене пресуде тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14 и 87/18), због потребе разматрања правних питања везаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. у вези члана 420. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да у корист тужиље изврши уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО по стопи која буде важила на дан уплате на основце ближе одређене у изреци. С обзиром да је тужилца успела у спору обавезао је тужену да јој накнади трошкове поступка од 21.000,00 динара применом чланова 153. и 154. ЗПП, а који се односе се на трошкове које је имала за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката и то: на име састава тужбе 6.000,00 динара и приступа на два одржана рочишта од по 7.500,00 динара према важећој АТ.

Другостепени суд је преиначио одлуку о трошковима поступка и одлучио да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка, образлажући одлуку да је тужилца у поступку у коме је потраживала новчану накнаду имала могућност да потражује и доприносе за ПИО.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 156. ЗПП тужилац ће накнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод за тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, правилно је првостепени суд одлучио када је обавезао тужену да тужилци накнади трошкове поступка који су били нужни и неопходни. Наиме, начело економичности поступка ниједном законском одредбом није прописано као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, а нарочито не у ситуацији када је странка

у целости успела у спору, док разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима само у споровима из области породичних односа.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је преиначио другостепену одлуку о трошковима поступка и на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Тужиља је успела у поступку по ревизији, па јој, на основу члана 153. и 154. ЗПП, припадају и опредељени трошкови овог поступка, који су досуђени у висини од 12.000,00 динара на основу Тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12).

На основу изнетог, применом члана 165. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић